

[Lilli Gyldenkilde]

Hvis man er indstillet på det fra forslagsstillernes side, kan vi godt love en velvillig behandling fra vor side under det kommende udvalgsarbejde.

Fuglsang (DKP):

Mit partis ordfører er heller ikke til stede, så det er altså mig, der skal sige noget, og jeg kan sige med det samme, at jeg kan ikke gøre mig fortjent til nogen som helst tak fra forslagsstillerne. Ikke alene finder mit parti forslaget forkert og praktisk vanskeligt gennemførligt, men jeg kan faktisk heller ikke forestille mig, at man fra forslagsstillernes side har ofret overdrevent megen eftertanke på det.

Forslaget, som venstre og de radikale har har fremsat, går jo i sine principper mod hele den udvikling i vores kommunestruktur, også for vore andre store byers vedkommende, som vi har været igennem i de senere år, hvor man har søgt at samle kommunerne inden for naturlige økonomiske, befolkningsmæssige og samfundsøkonomiske grænser. Selv om naturligvis København er stor, er den på afgørende måde økonomisk og på anden vis en helhed præget af fælles interesser og fælles opgaver, og løsningen af disse fælles opgaver vil efter vor mening ikke lattes, men vanskeliggøres ved en mere eller mindre kunstig opdeling af byen som den, dette forslag lægger op til.

Nu virker det også, som om forslagsstillerne selv er klare over, at sådanne problemer findes. Det fremgår bl. a. af, at man forestiller sig, at det stadsamt, som man foreslår, får andre og større beføjelser end de øvrige amtskommuner ud over hele landet, og det fremgår også af bemærkningerne, at man i og for sig forestiller sig, at den reformkommission, som skal nedsættes, får ganske store ting at tumle med.

Det er jo ikke sådan, at der ikke trænges til en demokratisering af det københavnske bystyre, en udvikling af nærdemokratiet, men for mig er det meget vanskeligt at se, at dette skulle være en vej, der fører i den retning. Det kan ske på anden vis; det kan ske ved en demokratisk udbygning af lokalrådene og en udvidelse af deres beføjelser. Men der er jo også her i dag nævnt problemer for andre kommuner med hensyn til nærdemokrati, og det gælder ikke mindst vore større byer. Her

har man imidlertid fra mit partis side fremsat det for os naturlige forslag at øge antallet af kommunalrådsmedlemmer, hvorved virkefeltet øges og arbejdsbyrden derved mindskes for de enkelte medlemmer.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Thorndahl fandt, at forslaget var udtryk for en særlig form for landsbyromantik. Jeg kan forestille mig meget om landsbyer, men jeg har lidt svært ved at se landsbyer med mellem 90.000 og 100.000 indbyggere.

Hr. Jørgen Frederiksen drog et par interessante paralleller til Frederiksberg kommune. Jeg synes, parallellen er interessant. Jeg har selv været og bliver igen borger på Frederiksberg, og jeg kan sagtens være utilfreds med det ene og det andet, som styret på Frederiksberg i tidens løb har gennemført og stået for, men jeg tror ikke, man skal overse, at der netop på Frederiksberg blandt beboerne eksisterer en langt større bevisthed om deres tilhørsforhold, større bevidsthed om, hvad deres del af byen er for noget, end i det øvrige København, og dette er væsentligt. Det er sådan set den grundtanke, forslaget hviler på.

Man kan godt afvise dette forslag og sige: det kan ikke lade sig gøre, det vil vi ikke være med til, og selvfølgelig vil de partier, der har magten i Københavns kommune da ikke være med til det, det er da klart. Derfor forventer jeg heller ikke fra socialdemokratiets side nogen som helst sympati for forslaget, for sådan som det i øjeblikket fungerer i Københavns kommune – jeg synes i og for sig ikke på en måde, der i alle henseender er tilfredsstillende – har socialdemokratiet den politiske magt, og man ønsker selvfølgelig ikke at lave en politisk struktur, der bringer dette i fare.

Men jeg vil gerne spørge: hvad agter man at gøre for, at der i befolkningen i Københavns kommune kan blive en større medleven omkring kommunens problemer? Man må ikke se bort fra, at valgdeltagelsen i København, og i øvrigt også i andre større byområder, er betydeligt lavere, end den er rundt omkring i landet i primærkommunerne. Det viser noget om, at dette er blevet for stort, for uoverskueligt for de enkelte til, at en virkelig levende lokal diskussion om kommunens anliggender kan udfolde sig.